

Het uitzicht gaf de doorslag. Midden: het Gouden Deurtje in de woonkamer. Rechts: logeergeplek in de nok.

Een monument waarin

Hij is de trotse eigenaar en bewoner van een monumentaal grachtenhuis. En dat maakt dat Marco de Wolf zich de schatbewaarder van een stukje historie voelt.

tekst CAROLINE ABCOUWER / foto's DINGENA MOL

Hoe vaak de torenklok van de Oude Kerk klinkt? Hij zou het eigenlijk niet weten. Hij hoort het niet meer. Zoals Marco de Wolf ook geen last heeft van alle mensen die langslopen, het rumoer op straat. "Blijkbaar raak je daar toch aan gewend." Wat nooit 'went', is het uitzicht op de gracht en de Oude Kerk. Dicht bij het Centraal Station en de Bijenkorf en met een levendig schouwspel van voorbijtrekkende toeristen, studenten en het kleurrijke publiek dat op de Wallen woont, werkt en uitgaat. Het was dat uitzicht dat drie jaar geleden interieurarchitect De Wolf en Robbert Soeteman ertoe deed besluiten het huis te kopen.

"We kwamen binnen, keken uit het raam en waren verkocht. Dat het een monumentaal pand was, was toeval. We waren daar niet naar op zoek, maar een bezwaar was het ook niet. Wat er allemaal bij een verbouwing van een dergelijk pand komt kijken, we hadden geen idee. Maar het moet gezegd, het is ons niet tegengevallen. Je hoort wel verhalen van mensen dat je in een monument nog geen spijker in de muur mag slaan. Maar onze ervaring is dat ze bij Bureau Monumenten en Archeologie heel goed begrijpen dat er in een huis gewoon en geleefd moet kunnen worden."

Een rapport van de Monumentenwacht leverde een aardige lijst op met zaken die aan onderhoud, vernieuwing of verbetering toe waren. Dat verschil tussen onderhoud, vernieuwing of verbetering is vooral voor de fiscus van belang, zo leerde De Wolf. De hele lijst in één keer af-

met openslaande deuren, werd de schouw om de kachel vervangen en werden de met vele boekenkasten gevulde slaap- en werkkamer op de tweede verdieping tot één grote ruime slaapkamer gesmeed. De badkamer, die daarop aansluit, biedt toegang tot een riant dakterras.

'Je hoort wel verhalen dat je nog geen spijker in de muur mag slaan'

werken was onmogelijk en omdat ze toch zo snel mogelijk het pand wilden betrekken, werd besloten bij de renovatie van binnen naar buiten te werken.

De Wolf: "Eigenlijk is dat ongebruikelijk. Normaal gesproken werk je vanaf de gevel. Maar wij hebben eerst het binnenwerk gedaan, muren gesloopt, leidingen en elektra vervangen en aangebracht. Vorig jaar hebben we de voorgevel en een stuk van de zijgevel laten doen en de achtergevel staat voor volgend jaar op de agenda."

Wie de beelden van voor de renovatie bekijkt, moet moeite doen om daarin het huidige grachtenpand te herkennen. Zo werd de muur van de smalle gang tussen woonkamer en keuken gesloopt om plaats te maken voor een glazen afscheiding

Dat dakterras is ook vanuit de keukens bereikbaar. Daarvoor moet je dan wel via een trap door een lichtkoepel, de enige monumentale concessie die De Wolf naar eigen zeggen heeft gedaan. "Het was natuurlijk handiger geweest als je via de trap in de keuken gewoon het dak op had gekund. Maar dan moet je daar een huisje opzetten. En dat zou toch nooit gemogen hebben, dus dat hebben we niet eens geprobeerd. We hebben er direct voor gekozen de twee kleine lichtkoepels die in de keuken zaten, te vervangen door één grote en daar een trap onder te laten maken."

De Wolf koos er bewust voor de oude details met moderne elementen te combineren. "Ik vind het wel mooi als in een huis de verschillende tijden zichtbaar zijn. Het is heel

ADVERTENTIE

Zelfbouwen doe je in Almere

54 kavels in Columbuskwartier, Almere Poort. Kavels van 150 tot 500 m², vanaf € 49.200,-. Verkoop start op 29 mei om 10.00 uur in de Kavelwinkel, stadhuis Almere.

www.ikbouwminhuisinalmere.nl

je kunt leven

goed mogelijk om daar toch een geheel van te maken. Daar komt nog bij dat je een huis dat zo oud is, moeilijk 'in oude staat' kunt terugbrengen. Want over welke staat, welk jaartal heb je het dan?"

Verborgen juweeltjes geven de verbouwing in een monumentaal pand zijn charme. Het zijn vaak onverwachte bouwkundige verrassingen die het huis al die tijd verborgen heeft gehouden. Zo bleken achter de ombouw van het trappenhuis prachtige metalen trapspijlen verborgen te zitten en zat er achter een muurtje onder het raam een fraaie lambrisering. In foute kleuren, dat dan weer wel.

En op de vliering – waar nu de logeerruimte is – ligt nog altijd de vloer van de oude turfzolder. En dan de balken. "We hadden geen idee dat die er waren. Voor de verbouwing waren het niet meer dan latjes in een plafond. Pas toen dat plafond eruit ging, bleken het prachtige balken. Het heeft wat uren gekost om die van alle verflagen te ontdoen maar nu zijn ze zo prachtig dat we ze zo laten. Ze steken heel fraai af tegen het witte plafond dat ook weer hoger is nu die hele onderlaag verwijderd is."

In dezelfde kleur van de balken bevindt zich in de woonkamer een deurtje waarachter de meterkast en garderobe schuilgaan. Het zat voor-

heen op zolder en is het oudste deurtje van het huis. "Het oudste, maar wel het duurste. Ook daar is zoveel tijd in gaan zitten, dat de interieurbouwer dat het Gouden Deurtje heeft genoemd."

Een duik in het gemeentearchief leverde De Wolf een lange lijst van voorgaande bewoners op. Zo weet hij dat er in het souterrain ooit een bierbottelarij heeft gezeten.

Maar er is ook een tijd geweest dat een madame hier op dit deel van de Oudezijds Voorburgwal zaken deed. En meer recent figureert het huis in het boek *Het uur tussen hond en wolf* van de toenmalige eigenaar van het pand, schrijver Maarten 't Hart. Hij is één van de vele, vele bewoners die het pand de afgelopen 325 jaar gehad heeft.

Maar spoken doet het er niet. De Wolf: "Er zal in al die jaren ongetwijfeld ook wel eens iemand in dit huis overleden zijn. Maar blijkbaar hebben ze er toch met plezier gewoond want er hangt hier een bijzonder prettige sfeer. Dat voel je meteen als je binnenkomt. En zo zullen er ook na ons weer mensen komen. In de tussentijd hebben wij het huis in bruikleen."

Volgende week vrijdag wordt de dag voor erfgoedbewoners *Wonen in historie* gehouden.
www.woneninhistorie.nl

Marco de Wolf

Hoofstad

Honderd

Dit is mijn honderdste stukje op deze plek. Ter gelegenheid daarvan mijn versie van twee van mijn favoriete rubrieken in deze krant, *Onbewoond eiland* en *Wooncarrière*.

1. George McCrae – Rock your baby / Spaanse Brabanderstraat (1974)

Een nummer dat in mijn herinnering 32 weken op nummer één stond. In het prachtige stedenbouwkundige plan van Van Eesteren was volop rekening gehouden met groenvoorzieningen tussen de strokenbouw, maar nauwelijks met de razende hormonen van de in groten getale opgroeiende jongeren in de tuinsteden.

Op allerlei plaatsen, in kerken, scholen en buurthuizen, werden provisorische dansavondjes georganiseerd. Tientallen keren heb ik geschuifeld op dit onweersaanbare lome beatje, met meisjes die suède rokjes met drukknopjes droegen.

2. Blondie – Call me / Egelantiersgracht (1980)

De Jordaan was een afbraakbuurt, bewoond door een gruisige mensensoort die pas na zonsondergang enigszins tot leven kwam, vage werkzaamheden in de audiovisuele branche had en daar eindeloos slap over ouwehoerde in allerlei ongezellig verlichte kroegen en clubs. Als het meezat, waagden we nog wel een dansje, de blik strak op de dansvloer gericht, hoekig bewegend op sombere deuntjes.

Deze Italo-discosong markeerde voor mij het begin van de hebbelijke jaren tachtig: Armanipakken, Mercedes 450 SL, Lauren Hutton. Best fijn.

3. Wham! – Everything she wants / Avenue C, New York (1985)

Over afbraakbuurten gesproken. Deze negentiende-eeuwse immigrantenwijk stond letterlijk dagelijks te fikken. Reusachtig ongedierte, meedogenloze vastgoedspeculanten, concurrerende drugsbendes in een totaal failliete stad.

Op de hoek van mijn straat stond dagelijks een groepje su-

perheftige Dominicaanse straatdealers. Politie was in geen velden of wegen te bekennen. De dikste en gemeenste dealer speelde dit nummer van Wham! over een ongelukkig huwelijk een keer of veertig per dag op zijn getto-blasters, die ongeveer zo groot was als een koelkast.

4. Guns N' Roses – Sweet child o' mine / Sint Annendwarsstraat (1995)

Op een aan alle kanten lekkend voormalig confectieatelier – hoog boven een wijk vol hoeren, junkies en toeristen – dat in alle richtingen uitkeek over de hele stad, werden mijn eerste dochter en mijn zoon geboren.

Dit wat schreeuwerige softrockliedje was al wat ouder, maar ik gebruikte het vaak om mijn doch-

Schuifelen met meisjes die suède rokjes met drukknopjes droegen

ter in slaap te wiegen. Gelukkig heeft ze er niets aan overgehouden.

5. Marco Borsato – De meeste droemen zijn bedrog / Nieuwendammerkade- (2003-nu)

Nog een slaapliedje, maar dan voor mijn jongste dochter en door mijzelf vertolkt. Noord is een stadsdeel waarin ik, zelfs na zeven jaar, fietsend nog steeds wel eens verdwaal. Dat museum komt eraan, een bioscoop zou ook niet gek zijn. Bruggen – het wordt een saai verhaal – eigenlijk onontbeerlijk. Niet om zo snel mogelijk weg te vluchten, maar gewoon om lekker gemakkelijk heen en weer te fietsen.

Uiteraard hou ik eigenlijk meer van Satie, Bach, Davis, Coltrane, Beethoven en Zappa, maar op zo'n klote-eiland, waar verder geen ruk te doen is, draai ik toch liever wat deuntjes die leuke herinneringen oproepen.

Volgende week weer een gebouw.

RONALD HOOFT
r.hoofst@parool.nl

Spaanse Brabanderstraat